

Sygn. akt II AKa 494/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2019 r.

sprawy

1. B. S. (1) urodz. dnia (...) w W., s. M. i M. z d. K.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 286 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k.

1. A. W. urodz. dnia (...) w S. s. Z. i B. z d. K.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 292 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 31 lipca 2018 r. sygn. akt V K 186/15

utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części;

zasądza od oskarżonych B. S. (1) i A. W. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających w tym tytułem opłaty za drugą instancję od B. S. (1) kwotę 600 (sześćset) złotych a od A. W. kwotę 400 (czteryście) złotych;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: W. P. i K. F. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23% VAT za obronę z urzędu oskarżonych wykonywaną w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Sygn. akt II AKa 494/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 31 lipca 2018 r. w zakresie zarzutów zawartych w pkt I – V aktu oskarżenia oskarżonego B. S. (1) oraz A. W. w ramach zarzutu z pkt I a/o uznał za winnych tego że:

I. w dniu 13 grudnia 2014 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posługując się nożem grozili S. S. zamachem na życie i zdrowie oraz używając przemocy w postaci uderzeń w głowę szklaną butelką, w wyniku czego pokrzywdzony doznał urazu głowy w okolicy skroniowej prawej ze wstrząśnieniem mózgu, skutkujący naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, usiłowali doprowadzić S. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję osób postronnych, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to na podstawie tegoż przepisu skazał ich na karę po 2 /dwa/ lat pozbawienia wolności;

II. w ramach zarzutu z pkt. II oskarżonego B. S. (1) oraz A. W. uznał za winnych tego, że: w dniu 14 grudnia 2014 r. w W. przy ul. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu użyli przemocy wobec S. S. w postaci odepchnięcia od drzwi oraz usiłowali doprowadzić S. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2500 zł. lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę ich wydania przez pokrzywdzonego, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia należące do pokrzywdzonego mienie w postaci trzech zegarków: marki C. o wartości 300 zł; R. o wartości 8000 zł i (...) o wartości 13000 zł. łańcuch z białego złota o wadze 92 gramów i wartości 10000 zł.; złotą bransoletkę o wadze 62 gramów i wartości 6000 zł; naszyjnik turmalinowy z zawieszka o wartości 6000 zł oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 300 zł o łącznej wartości 43.600 zł, przy czym B. S. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do B. S. (1) oraz z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w stosunku do A. W. i za to na podstawie tychże przepisów skazał ich, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierzył oskarżonemu B. S. (1) karę 2 /dwóch/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności; zaś oskarżonemu A. W. na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności;

III. oskarżonego B. S. (1) oraz A. W. uznał za winnych dokonania przestępstwa z pkt. III i za to na podstawie art. 286 § 2 k.k. skazał ich na karę po 8 /osiem/ miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego B. S. (1) oraz A. W. uznał za winnych dokonania przestępstwa z pkt. IV i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazał ich na karę po 1 /jednym/ roku pozbawienia wolności;

V. oskarżonego B. S. (1) uniewinnił od zarzutu dokonania przypisanego mu czynu z pkt V; a kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

VI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu B. S. (1) karę łączną 5 /pięciu/ lat i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu A. W. karę łączną w rozmiarze 5 /pięciu/ lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu B. S. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 lutego 2015 roku do dnia 26 października 2015 roku ; od dnia 29 października 2015 roku do dnia 16 listopada 2015 roku oraz od dnia 20 listopada 2015 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku, zaś oskarżonemu A.

W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2015 roku do dnia 26 maja 2015 roku oraz od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 22 sierpnia 2016 roku;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa: na rzecz Adw. W. P. - Kancelaria Adwokacka (...)-(...) W. ul. (...) lok. (...) kwotę 4059,00 zł wraz z VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego B. S. (1); na rzecz Adw. A. B. - Kancelaria Adwokacka (...)-(...) W. ul. (...) lok. (...) kwotę 2287,80 zł wraz z VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. W.; a na rzecz Adw. K. F. - Kancelaria Adwokacka (...)-(...) W. ul. (...) lok. (...) kwotę 2361,60 zł wraz z VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. W.;

IX. zasądził od obu oskarżonych opłatę na rzecz Skarbu Państwa w kwocie: 600 złotych od B. S. (1) i 400 złotych od A. W. i obciążył ich kosztami postępowania w sprawie w częściach im przypadających.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońców obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego B. S. (1) zaskarżając wyrok w części dotyczącej uznania go winnym popełnienia przestępstw na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, mianowicie art. 15 § 1 Kodeksu Karnego, poprzez brak jego zastosowania przy ocenie zachowania oskarżonego B. S. (1) w dniu 13 grudnia 2014 r. w trakcie zdarzenia w W. przy ulicy (...), które to zachowanie zastało ocenione przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie jako usiłowanie wymuszenia rozbójniczego, w rozumieniu art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk, podczas gdy prawidłowa ocena zachowania oskarżonego B. S. wskazuje na jego dobrowolne odstępianie od dokonanie tego czynu,

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego oraz dokonanie tej oceny niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez danie wiary zeznaniom świadka S. S. jedynie złożonym w toku śledztwa, a bezzasadne pozbawienie waloru wiarygodności złożonym przez tego świadka zeznaniom w toku przewodu sądowego,

3. obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego oraz dokonanie tej oceny niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez danie wiary zeznaniom świadka G. Z. jedynie złożonym w toku śledztwa, a bezzasadne pozbawienie waloru wiarygodności złożonym przez tego świadka zeznaniom w toku przewodu sądowego,

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, iż oskarżony B. S. (1) dopuścił się w dniu 14 grudnia 2014 r. przestępstwa rozboju i usiłowania wymuszenia rozbójniczego na osobie S. S., opierając zarzut jedynie na jednym dowodzie, a mianowicie na mało wiarygodnych zeznaniach S. S.,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, iż oskarżony B. S. (1) dopuścił się w dniach 18-20 grudnia 2014 r. przestępstwa oszustwa na szkodę S. S. w sytuacji, gdy przedmiotem jego działania nie było żądanie uzyskania korzyści majątkowej, a jedynie zwrot A. W. należnych mu od S. pieniędzy,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, na skutek przyjęcia przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, iż oskarżony B. S. (3) dopuścił się w dniu 20 grudnia 2014 r. przestępstwa oszustwa na szkodę P. Z., opierając zarzut na jednym dowodzie, a mianowicie na mało wiarygodnych zeznaniach P. Z..

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie przepisu art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 1 i 2 kpk wnosił o:

- 1. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania,**
- 2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. P. kosztów nieopłaconej w całości ani w części pomocy udzielonej oskarżonemu z urzędu za II instancję sądową.**

Następnie obrońca A. W. na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz 44 § 1 k.p.k. zaskarżył wyrok w części tj. w zakresie pkt I, II, III, IV, VI, VII, IX na jego korzyść i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, która doprowadziła do błędów w ustaleniach faktycznych mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

1. naruszenie art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez brak samodzielnej oceny przez Sąd I instancji zagadnienia faktycznego mającego istotne znaczenie dla orzeczenia o winie oskarżonego, tj. wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, które to depozycje zostały uznane ze wiarygodne w oparciu o opinię biegłego S. P., podczas gdy Sąd I instancji był obowiązany do samodzielnego rozstrzygnięcia wszystkich zagadnień faktycznych i prawnych w ramach przysługującej mu samodzielności jurysdykcyjnej, a zatem także i oceny wiarygodności depozycji pokrzywdzonego, której to oceny biegły nie dokonał, stwierdzając jedynie, że pokrzywdzony posiada intelekt prawidłowy, co nie oznacza jednak uznania jego zeznań za wiarygodne, co doprowadziło do dokonania ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania pokrzywdzonego i do bezpodstawnego przyjęcia, że oskarżony dopuścił się przestępstw zarzucanych mu w akcie oskarżenia;

ewentualnie w razie nie podzielenia powyższego zarzutu

2. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka S. S., polegającej na uznaniu tych zeznań za częściowo wiarygodne w zakresie, w jakim nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i ustalonym przez sąd stanie faktycznym, w szczególności odnośnie do sekwencji wydarzeń, które miały mieć miejsce w mieszkaniu pokrzywdzonego w dniach 13-20 grudnia podczas gdy oceniając te zeznania zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego nie sposób przypisać im waloru wiarygodności z uwagi na fakt, że w toku postępowania:

- a. świadek wielokrotnie zmieniał swoje zeznania co do istotnych okoliczności sprawy,**
- b. zeznania te są wewnątrznie niespójne, co dostrzegł sąd w części odmawiając im wiary,**
- c. zeznania te są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadka G. Z.,**
- d. świadek nadużywa alkoholu oraz cierpi na problemy zdrowia psychicznego,**
- e. świadek po opuszczeniu szpitala lub jeszcze wcześniej, znajdując się w szpitalu nie zawiadomił o podejrzeniu popełnienia przestępstwa policji, nie domagając się także asysty w odzyskaniu rzekomo bezprawnie zajętego mieszkania.**

3. naruszenie art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonych A. W. i B. S. (1), polegającej na uznaniu tych zeznań za niewiarygodne w zakresie, w jakim pozostają niespójne z ustalonym przez sąd stanem faktycznym sprawy, podczas gdy oceniając te wyjaśnienia zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności zaś uwzględniając kontekst kulturowy sprawy, tj. kultury panującej na (...) B., na osiedlu, na którym doszło do wydarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania, do której należą oskarżeni i pokrzywdzony należało im przypisać walor wiarygodności w szczególności z uwagi na:

a. wewnętrzną spójność,

b. przedstawioną przez oskarżonych motywację finansową pokrzywdzonego i próbę wyłudzenia pieniędzy za odwołanie zeznań,

c. przebywanie przez oskarżonych w miejscu rzekomego popełnienia przestępstwa przez okres blisko tygodnia, po jego rzekomym popełnieniu,

d. spójność wyjaśnień oskarżonych z zeznaniami świadka G. Z..

a w konsekwencji, powyższych naruszeń prawa procesowego Sąd I instancji dokonał błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony A. W. dopuścił się przestępstw zarzucanych mu w akcie oskarżenia;

4. naruszenie art. 193 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny wartości ruchomości, których kradzieży mieli się dopuścić oskarżeni tej wartości dokonanie oceny wartości i nie dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości na okoliczność stwierdzenia wartości ruchomości, których kradzieży mieli się dopuścić oskarżeni, podczas gdy określenie wartości ww. nieruchomości wymaga wiadomości specjalnych, których Sąd nie posiada, co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego stwierdzenia, że oskarżeni dopuścili się rozboju na kwotę 43 tys. złotych podczas gdy kwota ta mogła być zdecydowanie niższa, co mogło rzutować na kwalifikację prawną czynów zarzucanych oskarżonemu a w rezultacie także na wymiar orzeczonej wobec niego kary.

5. naruszenie art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 6 k.p.k. w. z art. 42 ust 2 Konstytucji RP oraz w zw. z art. 6 ust. 2 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności otwarta do podpisu w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., (Dz. U. z 1993, nr 61, poz. 284, ze zm.). poprzez brak wyjaśnienia przez Sąd podstawy prawnej wyroku, co prowadzi do sytuacji, w której oskarżony nie dysponuje możliwością oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego, co w konsekwencji skutkuje naruszeniem jego prawa do obrony.

6. na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony A. W. działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym B. S. (1) w popełnieniu zarzucanych mu czynów, podczas gdy sąd nie ustalił jaki konkretnie był udział i rola poszczególnych oskarżonych w popełnieniu zarzucanych im czynów, z jakim zamiarem działali, czy istniało między oskarżonymi porozumienie co do popełnienia zarzucanych im czynów, względnie czy którykolwiek z czynów stanowił eksces nieobjęty wcześniejszym porozumieniem, co skutkowało błędnym uznaniem oskarżonego A. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów.

niezależnie od powyższego, z ostrożności procesowej,

7. naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez naruszenie art. 7 w zw. z art. 53 § poprzez wymierzenie oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary, nieuwzględniającej żadnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, podczas gdy:

- a. oskarżony pojednał się z pokrzywdzonym,**
- b. oskarżony podejmował starania celem naprawienia wyrządzonej szkody,**
- c. oskarżony tempore criminis był osobą cierpiącą na chorobę alkoholową,**
- d. oskarżony ma na utrzymaniu dwójkę małoletnich dzieci.**

które to elementy dostrzeżone przez Sąd powinny były zostać przez Sąd uwzględnione i wpłynąć na niższy wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego.

W związku z podniesionymi zarzutami, wnosił o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniesione przez obrońców oskarżonych apelacje nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie zawarte w nich zarzuty oraz wnioski końcowe.

Oдноśnie apelacji obrońcy oskarżonego A. W..

Za chybione i całkowicie bezpodstawne uznać należy zawarte w pkt 1 – 5 w omawianej apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., 7 k.p.k., 193 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Nie można zaakceptować stanowiska skarżącej, że Sąd Okręgowy nie dokonał samodzielnej oceny zeznań pokrzywdzonego S. S. i oparł się w tym zakresie „praktycznie wyłącznie na opisie biegłego psychologa”.

Analiza, która dotyczy analizy i oceny zeznań składanych przez pokrzywdzonego na poszczególnych etapach postępowania całkowicie przeczy tezie zawartej w treści omawianego zarzutu oraz jego uzasadnieniu. Z rozważań zawartych na str. 30 – 38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika w sposób jednoznaczny, że Sąd meriti dokonał bardzo szczegółowej, wręcz drobiazgowej analizy zeznań S. S.. O oczywistej bezpodstawności omawianego zarzutu świadczą chociażby rozważania Sądu I instancji zawarte na str. 31 gdzie stwierdzono, że z uwagi na wywody biegłego, Sąd z ostrożnością podszedł do kwestii wiarygodności zeznań złożonych przez świadka S. S. w trakcie postępowania przygotowawczego i doszedł do przekonania, że ich wiarygodność jest ściśle związana z tym czy znajdują one potwierdzenie w innych dowodach zebranych w sprawie. W dalszej części tych rozważań Sąd meriti zasadnie również uznał, że potrzeba wydania opinii przez psychologa wynikała z faktu leczenia psychiatrycznego świadka S. S. co nie oznacza, że dokonując oceny tego dowodu oparto się „praktycznie wyłącznie na opinii biegłego psychologa, który uznał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym za wiarygodne, w odróżnieniu od zeznań składanych w postępowaniu jurysdykcyjnym” – jak całkowicie bezpodstawnie twierdzi obrońca oskarżonego na str. 5 uzasadnienia swojej apelacji.

Brak jest również merytorycznych powodów aby uznać za trafne i zasadne zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. zawarte w pkt 2 i 3 petitum apelacji. W przedmiotowych zarzutach skarżąca bezpodstawnie kwestionuje sposób oceny zeznań świadka S. S. oraz wyjaśnień oskarżonych A. W. i B. S. (1).

Powyższe zarzuty mają zdaniem Sądu odwoławczego charakter wyłącznie polemiczny bowiem nie wykazano zarówno w ich treści jak również w uzasadnieniu omawianego środka zaskarżenia żeby przy ocenie tych dowodów Sąd meriti dopuścił się określonych błędów i uchybień świadczących o tym, że ocena ta ma charakter oceny dowolnej a nie swobodnej.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że z orzecznictwa zarówno Sądu Najwyższego jak również Sądów Apelacyjnych wynika w sposób jednoznaczny, że dla skuteczności zarzutu obrazu art. 7 k.p.k. konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że w procesie oceny poszczególnych dowodów Sąd dokonujący ich analizy i oceny dopuścił się błędów natury faktycznej lub logicznej lub też nie respektował zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Jeżeli zaś w apelacji nie wykazano w sposób przekonujący tego rodzaju uchybień to uznać należy, że ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji zasługuje na pełną akceptację ze strony Sądu odwoławczego i taka sytuacja występuje w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do wyżej wskazanych dowodów. Na str. 6 – 7 uzasadnienia swojej apelacji skarżąca przytacza określone fragmenty zeznań pokrzywdzonego, które mają świadczyć o tym, że są one wewnątrznie niespójne i sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i jednocześnie przyznaje, że Sąd to dostrzegł w części odmawiając im wiary. Właśnie to jest istota omawianego zagadnienia, że Sąd meriti dostrzegł wszystkie aspekty zeznań pokrzywdzonego i dlatego też dokonał ich analizy w powiązaniu zarówno z innymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie ale również w aspekcie opinii biegłego psychologa i w związku z tym nie można uznać, że dokonana ocena zarówno zeznań pokrzywdzonego jak również wyjaśnień oskarżonych ma charakter dowolny a nie swobodny.

W przedmiotowej sprawie nie doszło również do naruszenia art. 193 k.p.k. nie można bowiem zaakceptować stanowiska skarżącej, że „określenie wartości ww. nieruchomości wymaga wiadomości specjalnych, których Sąd nie posiada”. Rozważając kwestię zasadności przedmiotowego zarzutu stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie nie występuje kwestia wyceny nieruchomości tylko rzeczy ruchomych wymienionych w treści zarzutów określonych w pkt II i III aktu oskarżenia (pkt II wyroku). Ponadto podkreślić należy, że nie było koniecznym dopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości na okoliczność stwierdzenia ich wartości w sytuacji gdy wartość przedmiotów zabranych pokrzywdzonemu nie była kwestionowana przez oskarżonych oraz ich obrońców. Brak było zatem podstaw aby w tym zakresie Sąd meriti podejmował działania z urzędu.

Za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać również należy zarzut z pkt 4 apelacji w którym zarzucono naruszenie m. in. art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające rzekomo na braku wyjaśnienia przez Sąd podstawy prawnej wyroku.

Doprawdy trudno jest zrozumieć powyższy zarzut mając na uwadze zarówno treść art. 455a k.p.k., treść wyroku w którym wskazano podstawę prawną skazania oskarżonych za poszczególne przypisane im czyny, jak również treść pisemnych motywów wyroku zawartych na str. 48 – 57, gdzie w sposób opisowy i dosyć obszerny omówiona została kwalifikacja prawna poszczególnych czynów przypisanych obu oskarżonym.

Wbrew zarzutowi skarżącej zawartemu w pkt 6 całkowicie trafne są również dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne, które w ocenie Sądu odwoławczego mają pełne oparcie w materiale dowodowym przeanalizowanym i ocenionym w sposób prawidłowy respektujący w pełni treść zarówno art. 410 k.p.k. jak również art. 7 k.p.k. Kwestie które podnosi autorka apelacji zarówno w treści omawianego zarzutu jak również w jego lakonicznym dwuzdaniowym uzasadnieniu zawartym na st. 9 nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś w sposób jednoznaczny jaki był przebieg zdarzenia w dniach 13 i 14 raz 18 - 20 i 20 grudnia 2014 r. w W. z udziałem obu oskarżonych, jakie podjęli oni

działania w stosunku do pokrzywdzonych oraz jakie były skutki tych działań. Sąd meriti wskazał również podstawę dowodową dokonanych ustaleń faktycznych.

Odnosząc się zaś do ostatniego z zarzutów zawartych w przedmiotowej apelacji nie można pominąć sposobu redakcji tego zarzutu zawartego w pkt 7 petitum, gdzie zarzucono naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k., który jest nie tylko całkowicie bezpodstawny ale również wadliwie formalnie zredagowany. Od profesjonalnego podmiotu jakim jest adwokat w ocenie Sądu Apelacyjnego można oczekiwać znajomości przepisów prawa na odpowiednim poziomie, oraz umiejętności prawidłowej redakcji zarzutów. Jeżeli weźmie się pod uwagę fakt, że art. 438 k.p.k. określa rodzaje zarzutów jakie mogą być postawione w środku zaskarżenia to nawet teoretycznie nie można sobie wyobrazić sytuacji, że Sąd I instancji ma możliwość naruszenia tego przepisu. Jeżeli zaś skarżąca uważa, że oskarżonemu została wymierzona rażąco surowa kara to powinna postawić w tym zakresie zarzut rażącej niewspółmierności kary określony w art. 438 pkt 4 k.p.k. a nie zarzucać naruszenie tego przepisu. Orzeczenie rzekomo rażąco niewspółmiernej kary nie może być również kwestionowane poprzez naruszenie art. 7 k.p.k. czyli przepis dotyczący oceny dowodów, jak również art. 53 § 1 i 2 k.k., który to przepis nie zawiera w tym zakresie norm o charakterze bezwzględny i z tego względu nie może stanowić podstawy do postawienia zarzutu obrazy prawa materialnego.

Bez względu jednak na formalną wadliwość omawianego zarzutu stwierdzić należy, że jest on również całkowicie bezpodstawny i w istotnej części sprzeczny z treścią wcześniej omawianych zarzutów. Skarżąca kwestionuje bowiem ustalenia faktyczne, że oskarżony A. W. dokonał zarzucanych mu czynów a jednocześnie w ramach omawianego zarzutu twierdzi, że oskarżony ten pojednał się z pokrzywdzonym i podejmował starania celem naprawienia wyrządzonej szkody. Dokonując analizy końcowej części uzasadnienia wyroku, która odnosi się do kwestii wymiaru zarówno kar jednostkowych jak i kar łącznych orzeczonych obu oskarżonym stwierdzić należy, że Sąd meriti nie tylko dostrzegł (co stwierdza sama skarżąca) wymienione w zarzucie okoliczności ale również uwzględnił je w sposób właściwy i należyty zarówno przy wymiarze kar jednostkowych oraz kary łącznej orzeczonych wobec A. W.. Zdaniem Sądu odwoławczego przy wymiarze kar Sąd meriti uwzględnił wszystkie istotne okoliczności zarówno łagodzące jak i obciążające i nadał im właściwe znaczenie.

Dlatego też orzeczone kary są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów oraz

realizują dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Dlatego też brak było podstaw do zmiany wyroku w omawianym zakresie.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono zaś na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe orzekł jak w wyroku.